

Daens Vandaag

Tweemaandelijks tijdschrift van het Priester Daensfonds

XXVI, nr. 4, september - oktober 2002

Waarde lezers,
Beste daensisten en sympathisanten,

Op de voorbije IJzerbedevaart had ik de eer een boodschap namens het Priester Daensfonds te mogen uitspreken waarvan de tekst hierbij volgt.

DAENS!

Daens, uit Aalst!

Daens! Een naam als een klok! Kort en krachtig!

Daens! Dwarse maar rechtlijnige voortrekker!

Komt op tegen onrecht! Komt op voor de kleine Vlaamse man en vrouw. Voert strijd tegen de kinderarbeid.

Daens! "Hij is voor het Vlaams"; zo weet meer dan honderd jaar geleden de gewone man!

Zijn gevecht tegen de gevestigde en verenigde Belgische overmacht is kort en hevig.

Daens, tragische held als uit een oud klassiek drama! Hij wordt weggepest. Sterft, berooid en vernederd. Zijn volgelingen vergeten zijn offer niet. Zijn geest leeft voort bij het Vlaamse volk.

Daens! Baanbreker, wegbereider van de Frontpartij. Welig zaad der oude flaminganten. Hier stonden en staan ze nog steeds: de daensisten, de mannen en vrouwen van "De Groene Vlag": Vlaams, volks en sociaal bewogen tot in de toppen van hun tenen. Christenen, maar geen ultramontanen, bouwend op de ondergrond van meer dan 2000 jaar cultuur, democraat en wars van extremisme van welke kant ook.

Het "daensistisch erfgoed": aanzet en inspiratiebron van Vlaamse bewustwording, sociaal en syndikaal engagement, in praktijk gebracht door allen die zich inzetten voor de armsten in onze welvaartmaatschappij, bewonderd door velen, op veilige afstand, maar ook ingepalmd door vroegere ervvijanden. Ten onrechte voor de wagen gespannen in het zicht van stemmengewin.

Daens! Ik ben fier tot uw volgelingen te behoren.

Vlaamse bedevaarders, namens het Priester Daensfonds groet ik allen hier aanwezig, op deze gezegende grond, waar de frontsoldaten vroegen: "Hier ons bloed, wanneer ons recht?"

Wij wachten nog steeds, zoals zovelen, in lengte van jaren vóór ons, op de totale vervulling van deze oude eis.

Wij hopen intussen dat Vlaanderen niet ten onder gaat in broedertwist en schande!

De oubollige en versleten Belgische molens malen nog een tijdje traagzaam verder, maar ééns wordt onze droom werkelijkheid:

VLAANDEREN ZELFSTANDIGE STAAT IN HET EUROPA DER VOLKEREN.

Toch kan ik niet nalaten hier nog een persoonlijke bedenking aan toe te voegen.

Het deed me onnoemlijk veel pijn dat de bedevaart weeral eens gestoord werd door een aantal herrieschoppers die het gewijde karakter van de bedevaart meenden te moeten verstoren met slogangeroep tot en met fysiek geweld. Dit is ontoelaatbaar! Al jaren worstelt de Vlaamse beweging met deze kwaal! Ik ga nog steeds niet met alles akkoord wat er gezegd, gezongen of getoond wordt, maar beschaafde mensen hebben andere "democratische" middelen ter beschikking, o.a. gaande van stille aanwezigheid tot afwezig blijven.

In het bonte palet van Vlaamsgezindheid (!) blijft de droom van de eensgezindheid nog steeds een verre schim.

Herman Slagmulder, voorzitter Priester Daensfonds

Daens Vandaag

Verantwoordelijke uitgever:

Herman Slagmulder
Boudewijnlaan 130, 9300 Aalst
/O en ☎ 053 / 77 68 53

Hoofredactie:

Frans Van Campenhout
Loweidestraat 2, 1700 Dilbeek
/O en ☎ 02 / 567 94 98
e-mail: fvcampenhout@pi.be

Opmaak:

Erik D'Hondt
Wijgstraat 35, 9320 Erembodegem
/O en ☎ 053 / 77 44 97

Kernredactie:

Peter Dauwe, Wouter De Bruyne, Erik D'Hondt, Herman Slagmulder, Frans Van Campenhout, Louis Van Roy en Emiel Van Schuylenbergh.

Coördinatie publiciteit:

Emiel Van Schuylenbergh

* * *

Priester Daensfonds

Sociaal-culturele vereniging aangesloten bij Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen (OVV), Vlaamse Culturele Koepel (VCK) en Cultuurraad Stad Aalst.

Maatschappelijke zetel:

Stadhuis, Grote Markt 3, 9300 Aalst

Correspondentie-adres:

Boudewijnlaan 130, 9300 Aalst
/O en ☎ 053 / 77 68 53

e-post: info@daens.org
webstek: www.daens.org

Raad van Beheer:

Voorzitter

Herman Slagmulder

Ondervoorzitter

Willy De Turck

Secretaris

Luc Geeroms

Penningmeester

Emiel Van Schuylenbergh

Leden

Stephan Beeckman, Mieke De Schep-
per, Peter Dauwe, Wouter De Bruyne,
Erik D'Hondt, Luc D'Hondt, Rob
Librecht, Jozef Liebaut, Roel Tem-
merman, Frans Van Campenhout, Karel
Van den Bossche, Machteld Van de
Perre, Louis Van Roy en Ghis Willems.

Lidmaatschap van het Priester Daensfonds:

Jaarlijkse bijdrage: 12,50 €
Scholieren en studenten: 6,25 €
Ereleden: 25,00 €
Beschermdende leden: 50,00 €
Rekeningnummer: 432 -5245521-01

* * *

Kaftontwerp: Vera Persoons

PRIESTER DAENS - STEUNFONDS VOOR DE IJZERTOREN

Ondanks de onverschilligheid en zelfs vijandigheid van sommige Vlamingen, zet het Priester Daensfonds zijn actie voort voor de museale invulling van de IJzertoren, het officieel erkende memoriaal van de Vlaamse Beweging.

Stortingen kunnen gebeuren op:

KBC 474-3100521-50 of Dexia-bank 068-2174746-33 of BBL 380-0043653-74

van Bedevaart naar de Graven aan de IJzer vzw, IJzerdijk 49, 8600 Diksmuide, met vermelding 'Pr. Daens steunfonds'

Giften van 30 euro en meer zijn fiscaal aftrekbaar.

Via het Priester Daensfonds ontving Bedevaart naar de Graven aan de IJzer vzw reeds de som van **11.566,02 € (466.572 BEF)**

PRIESTER DAENS - STEUNFONDS VOOR HET DAENSHUIS

Het Priester Daensfonds zet zijn schouders onder haar initiatief "Wijkgezondheidscentrum Daenshuis" en opent een steunlijst. Hoe dan ook, er is een noodzakelijk startbudget nodig.

Stortingen kunnen gebeuren op: 777 -5976881-11 van vzw Aalsters Wijkgezondheidscentrum "Daenshuis", 9300 Aalst

Daelemans Augustin, Aalst	25 €
Sonck, Herwig, Denderleeuw	25 €
Priester Daensfonds, Aalst	1.250 €
Actueel Denken, Aalst	2.480

DAG TEGEN DE ARMOEDE

Op zaterdagvoormiddag 12 oktober neemt het Priester Daensfonds deel aan de jaarlijkse Dag tegen Armoede, onder het motto "Armoede neen, Armoedebestrijding ja" met een stand op de Grote Markt van Aalst.

Met die actie wil de werkgroep "Stop de Armoede" een aantal projecten voorstellen tijdens de wekelijkse markt. Deze projecten worden tot vandaag grotendeels mogelijk gemaakt via het Sociaal Impuls Fonds (SIF).

Daar de SIF-gelden vanaf 2003 opgenomen worden in het "Globaal Gemeentefonds" ontstaat er een probleem voor de verdere financiering van sommige projecten.

Deze actie is dan ook bedoeld om de armoedebestrijding te bestendigen en uit te breiden.

Zolang er kansarmen zijn, blijven we verder ijveren totdat elkeen "een vrij en welvarend mens" is.

STOP DISCRIMINATIE NEDERLANDSTALIGE PATIËNTEN IN BRUSSEL !

In weerwil van de wettelijke verplichting tot tweetaligheid in de ziekenhuissector blijft de Nederlandstalige patiënt in zijn grondwettelijke hoofdstad de lijfeigene van Franstalige onwil en arrogantie. Daaraan helpt blijkbaar geen lievermoederen. In het overgrote deel van de Brusselse ziekenhuizen en verplegingsinstellingen is Franse ééntaligheid troef. Vlaamse zieken hebben er hun tong in te slikken. Zoiets verwekt terecht ergernis tot boosheid. Kan een discriminatie treffender worden geschetst? Niemand is graag een tweederangsburger, toch spelen ministers, politici van de meerderheid en het Centrum voor Gelijke Kansen en tegen Racisme in de rechtstaat 'België' het klaar erover te zwijgen of er potdoof voor te blijven. Eigenlijk is de miskenning van het Nederlands in de hoofdstedelijke gezondheidszorg geen nieuws. De ronduit onwaardige tot slechte behandeling, berustend op Nederlandsonkundigheid van Franstalige artsen en verplegend personeel is een pijnpunt van decennia. Wraakroepende dossiers werden (worden) erover aangelegd. Een domper op mogelijk beterschap is de onbeweeglijkheid terzake van de Vlaamse regering.

DOSSIERS

Het is lang geen geheim meer dat er voor patiënten in het merendeel van de ziekenhuizen binnen het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest een en ander kan misgaan en ... misloopt. Eentaligheid van het Franstalig personeel maakt niet zelden voor Nederlandstalige patiënten een fatsoenlijke behandeling zeer moeilijk tot zelfs onmogelijk. Hiervan bestaan sprekende voorbeelden. In een recente nota van de Brusselse Welzijnsraad worden een aantal waargebourde incidenten, weliswaar uit 1998, aangehaald.

Zo is er het verhaal van mijnheer A. die met acute gezondheidsproblemen in een Brussels openbaar ziekenhuis werd opgenomen. Mijnheer A. was eerder al behandeld geweest in een Gents ziekenhuis, waardoor zijn medisch dossier logischerwijze in het Nederlands was opgesteld. De Nederlandsonkundige arts snapte er geen sikkepit van. Hierdoor moesten niet alleen alle onderzoeken worden overgedaan, maar was voorts ook iedere verbale communicatie tussen arts en patiënt uitgesloten. Een ander pijnlijk-typisch verhaal komt van mijnheer D, die thuis door een Nederlandsonkundige verpleegkundige werd opgebeld, doch de oproep voor een spoedopname niet had begrepen. Hij bleef thuis met zijn miserie.

Mijnheer L. uit Brussel werd in allerijl met een hartaandoening naar een openbaar ziekenhuis overgebracht. Hem opvangende artsen begrepen geen woord Nederlands. Na een eerste dringende verzorging werd mijnheer L. doorgestuurd naar een ziekenhuis in Brugge. Hieraan is ook nog het verhaal, van jaren voordien, te koppelen van een Franstalige psychiater die een Nederlandstalige patiënt had te behandelen zonder dat ze elkaar begrepen, en van een patiënte, mevrouw S., die tijdens de bezoeken in een openbaar ziekenhuis overleed, omdat zij zich in het Frans niet verstaan had kunnen maken. Het onthaal van Nederlandstalige familieleden die achteraf uitleg verlangden van Franstalige dokters was navenant.

Dit opvangprobleem in de Brusselse gezondheidssector is er in 2002 niet op verbeterd; volgens insiders zelfs verslechterd. Er zou een "wit"-of "zwartboek" over samen te stellen zijn, ware het niet dat Franstalige of zogezegde 'bicommunautaire' ziekenhuisdirecties blijkbaar bijzonder angstvallig

waken over feitenmateriaal wat met verpleging of verzorging van Nederlandstaligen te maken heeft. Hun houding is er een van: hoe minder de openbare opinie daarover weet, hoe beter voor ons. In feite een bedrieglijke "pijnstillert" voor een communautaire discriminerende realiteit die 's lands beleid schijnbaar onberoerd laat. Zo niet, zou meer aandacht aan en middelen voor een doeltreffende toepassing van de taalwet in de verzorgingssector worden gegeven. Sinds het bestaan van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest (1989) is de controle op wettelijk bepaalde taalexamen pijlsnel verminderd.

SCHETS

Officieel is het Brussels Gewest tweetalig en de zorgverstrekking van de 18 'bicommunautaire' hospitalen moet dat in beginsel ook zijn. Uit wat voorafgaat is te stellen dat dit op verre na niet het geval is. Tussen theorie en praktijk, tussen wettelijkheid en realiteit bestaat een enorme kloof. Vanuit gemeenschapsstandpunt valt de Brusselse ziekenhuissector in een kuil van tegenstrijdigheid. De werkelijkheid is dat in het algemeen de opvang van Nederlandstalige patiënten in de eigen taal slecht tot zeer slecht is. Een overzicht – voor zover dit tot de mogelijkheid behoort – maakt zulks bevattelijker. Op de 18 openbare en privé-beheerde algemene ziekenhuizen die het Brussels Hoofdstedelijk Gewest telt (1) rust een tweetaligheidsverplichting die in de praktijk al te vaak dode letter blijft. Terreinervaring leert, dat : in het Bracopsziekenhuis van Anderlecht, in het Sint-Elisabethziekenhuis te Ukkel, waar de Vlaamse verplegingschool toch al een 20-tal jaar is opgedoekt, in het Park Leopoldziekenhuis, in Sint-Etienne op Schaarbeek wordt tot op een zekere hoogte tegemoet gekomen aan tweetaligheid als de patiënt geluk heeft, wat wil zeggen wanneer hij/zij dokters en verpleegkundigen van dienst treffen die het Nederlands machtig zijn. Eigenlijk speelt een Nederlandstalige patiënt bij zijn aankomst in één van de 18 algemene ziekenhuizen een spelletje Russische "roulette". Hij of zij heeft dan pech indien de dienst of zorgverlening op het moment van opname Franstalig is. Zelfs het Sint-Jans-hospitaal in Brussel-stad dat eertijds een Nederlandstalige reputatie ophield, is niet meer zoals weleer. Het taalregime is er zichtbaar voor Nederlandstaligen op achteruit gegaan. Dit ziekenhuis sloot intussen ook zijn destijds vermaarde Vlaamse verplegingschool. Samengevat: in het overgrote gedeelte van de 'bicommunautaire' ziekenhuizen beperkt de Nederlandstalige opvang zich tot een minimum minimorum. Een onaanvaardbare situatie die principieel is te verwerpen. Vlaamse artsen in Brussel zijn er niet over aan te spreken. In weerwil van de bestaande tweetaligheidsplicht,

kunnen Nederlandstalige patiënten enkel met zekerheid voor hun moedertaal in het AZ-VUB te Jette terecht. Dit ziekenhuis met universitair karakter is in wezen ééntalig Nederlands (2). Ofschoon de verplichting tot tweetaligheid niet van toepassing is, wijst de praktijk toch uit dat Franstalige en anderstalige patiënten er uitstekend worden ont- en opgevangen. Om en bij de 50 % van de patiënten zouden Franstaligen zijn. Die Vlaamse klepel hoort niet een soortgelijke klok aan francofone kant.

U gaat het niet willen geloven omdat dit in een democratisch land niet meer voor mogelijk gehouden wordt, maar het Nederlandstalige "Kind en Gezin", dat functioneert onder de bevoegdheid van de Vlaamse regering, wordt door Brusselse ziekenhuisdirecties buiten de kraaminrichting gehouden. "Kind en Gezin" kan noch mag contact opnemen met Nederlandstalige moeders omdat de ziekenhuizen samenwerken met "L'Oeuvre Nationale de l'Enfance". Een kwestie van geld en van verdere verfransing. Geen Vlaams minister die erover kraait. Geen Johan Lemans in het harnas voor 'gelijke kansen'.

Terloops, in rust- en bejaardentehuizen is de situatie voor Nederlandstaligen en Brusselse mensen die nog "Vloms" spreken, geen haar beter. Integendeel. Nog benarder. Ingevolge het gebrek aan verplegend personeel worden bij de aanwerving voor de taalkennis geen hoge eisen gesteld. Is Brussel, de hoofdstad van Vlaanderen, dan toch uit te roepen tot het gewest van de Vlaamse paria? Politici weten wat er aan de hand is. Zij zijn op de hoogte van die toestanden. Helaas, dienen zij al sinds jaren niet meer de kiezer maar het kapitaalcrachtige Belgische establishment.

WANVERHOUDING

De voor de Nederlandstaligen ongunstige stand van zaken staat in rechtstreekse correlatie met francofone politieke expansiedromen en onwil (waarover verder allicht meer) en met de overwegend Franse ééntaligheid van dokters en van verplegend personeel.

Welke is de taalverhouding binnen het Brusselse artsencontingent? Een studie, een tiental jaar geleden uitgevoerd, verschaft hierover enige duidelijkheid (3). Op 31 december 1990 telde het RIZIV 5.683 ingeschreven artsen in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest; cijfers van het Ministerie van Volksgezondheid lagen iets hoger, namelijk: 5.842 waarvan 449 Nederlandstalige dokters, of nog geen 8 %. Aan te nemen is dat het aantal Franstalige dokters de voorbije tien jaar nog zal toegenomen zijn. Met ongerust gemoed is vast te stellen dat de wanverhouding Nederlandstalig/Franstalig nog zal gestegen zijn.

Deze is bij benadering als volgt in te schatten: bij de omnipratici 1/10; bij de kandidaat-specialisten 1/12; bij de specialisten 1/13.

Het spreekt voor zich dat de ondervertegenwoordiging van de Vlaamse arts weinig rooskleurige aftekening geeft voor de Nederlandstalige patiënt. In de sector van de verpleegkunde kan de toestand er iets beter uitzien dan bij de artsen, maar een groter impact op de Nederlandsonvriendelijkheid van de Brusselse gezondheidszorg heeft dit zeker niet. Te tekenend hiervoor is dat de ziekenhuizen weinig tot haast geen informatie verstrekken over de taalkennis van hun verplegend personeel, alhoewel toch rekening moet gehouden worden met de gunstige, zij weliswaar eerder beperkte inbreng, van Nederlandstalige tewerkgestelde dames en heren, afkomstig uit de aanliggende Vlaamse provincies. Enkel bij het Wit-Gele Kruis Brussel (4) kon omtrent taalkennis iets vernomen worden. Die dienst deelde mee te beschikken over een groep van 140 thuisverpleegkundigen, paritair samengesteld, met daarbovenop de garantie dat elke thuisverpleegkundige de beide landstalen beheerst. Dit laatste wordt evenwel door feitelijke ervaring tegengesproken.

Een bijkomend negatief verplegingsaspect voor de Nederlandstalige patiënt is de averechtse uitwerking van "hulp" aan stagiairs en studenten uit zogenaamde "derdewereldlanden". De scheeftrekking van de F/N-verhouding in Brusselse ziekenhuizen wordt er nog groter door. Aan te stippen is dat de F/N-wanverhouding in de Brusselse ziekenhuissector sterk beïnvloed wordt door uit ontwikkelingslanden overgekomen (of uitgenodigde) stagiairs en studenten, die na de voltooiing van hun opleiding in het Brusselse blijven pleisteren, in plaats van naar hun land en hun volk terug te keren, wat toch de oorspronkelijke bedoeling of het opzet was (is) van de geëngageerde "ontwikkelingshulp". Die lui hebben er geen flauw benul van dat in België de overgrote meerderheid van de bevolking Nederlandstalig is en dat in Brusselse ziekenhuizen jaarlijks duizenden, allicht tienduizenden, Nederlandstaligen, terecht komen.

Daarbij is aan te merken dat zij – door hier in het land te blijven – blijvend hun volk in de verarming en de miskenning achter zich laten, waardoor ontwikkelingssamenwerking te herleiden is tot een dweilen met de kraan open.

De ziekenhuiscapaciteit is een ander facet van hoofdzakelijk Franstalige hoofdstedelijke bevoorziening. Zij bedraagt 13,8 % van het aantal bedden voor 9,3 % van de totale bevolking van het land. Dit is 8,72 bedden per duizend inwoners. De procenten voor Vlaanderen zijn daaraan inferieur. De Vlaamse ziekenhuiscapaciteit bedraagt 54,7% voor 58 % van

de totale bevolking, d.i. 5,61 bedden per duizend inwoners. De gemiddelde capaciteit van een Brussels ziekenhuis is 207 bedden; voor Vlaanderen 199. De verhouding tussen Brusselse bedden en bedden uit Halle-Vilvoorde is nog frappanter, namelijk: 5,6/1, ofschoon het arrondissement Halle-Vilvoorde ruim een half miljoen inwoners, dit is meer dan de helft van de Brusselse bevolking, telt. Deze opvallende disproportie kan voor een deel worden verklaard door de ruime aanwezigheid van ziekenhuisinfrastructuur in Leuven en Aalst. Niettemin blijft het een vaststaand feit dat de impact van de Brusselse ziekenhuissector op het Nederlandstalige Halle-Vilvoorde bijzonder groot is. Vooral het academisch ziekenhuis Erasmus aan de westkant van Brussel, quasi op de grens van het door-en-door Vlaamse Pajottenland, is voor Vlaanderen een priemende uitdaging van francofoon imperialisme.

NOODZAAK

Recente cijfers van het Ministerie van Volksgezondheid tonen aan dat in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest jaarlijks 251.925 opnames in ziekenhuizen worden genoteerd. Om en bij de 63 % van deze patiënten zijn afkomstig uit het Brusselse; 16,8 % uit het Waals Gewest en 18,15 % uit het Vlaams Gewest. Het resterende deel van het patiëntenbestand bestaat uit buitenlanders. Van de 18,15 % patiënten uit het Vlaamse Gewest, komen er 14 % uit Halle-Vilvoorde. Dit is meer dan de drie vierde. Wat eveneens verwondering wekt is de vaststelling dat een vijfde of 20 % van de 63 % Brusselse opnames in ziekenhuizen Nederlandstaligen zijn. Dit komt overeen met 12,6 %. Voeg hieraan toe de 18,15 % uit het Vlaamse Gewest, en afgerond is aan te nemen dat een kleine 30 % van de patiënten in de algemene ziekenhuizen van het Brussels Hoofdstedelijke Gewest Nederlandstalig is. Het gaat hier dus niet om een peulschil maar over duizenden Nederlandstaligen die zich het schenden van de tweetaligheidsverplichting moeten laten

welgevallen.

Een laakbare verwaarlozing van plichten en rechten. En dat men vanuit francofone hoek niet komt aandraven met het zogenaamde "taalhofelijkheidsakkoord" voor Brusselse bestuurszaken en voor OCMW's. Dit is van uit Nederlandstalig standpunt allang een gebuisde materie. Zelfs in een tweede en derde "zit". Franstaligen zijn grootmeesters in het manoeuvre. Ten eerste, hebben zij Vlamingen zover gekregen toe te stemmen met hun "taalhofelijkheidsstekst", eigenlijk een Vlaamse toegeving die niet eens in overeenstemming is te brengen met de inhoud en de geest van de taalwet; ten tweede, is tot dusver van die in een akkoord gegoten tekst weinig tot niets voelbaar op het terrein. De termijn tot verwerving van de broodnodig taalkennis voor het OCMW-personeel, waaronder ook de ziekenhuissector valt, wordt alsmat met twee jaar opgeschoven. Telkens als gesprekken over taalexamen voor het personeel op de Brusselse politieke agenda worden geplaatst, komt voor een definitieve regeling ... sint-juttemis dichterbij. Van het principiële en originele "taalhofelijkheidsakkoord" blijft haast niets meer over. Verwonderlijk is dat niet. Franstalige beleidsmensen en directies hebben nooit de taalwet geslikt. Als de Vlaamse regering niet ingrijpt – dat kan zij toch – dreigt de bij taalwet vastgelegde tweetaligheid in Brusselse gemeenten en OCMW's op de vuilnisbelt te belanden.

De rechtstreekse ondergraver van die wettelijkheid is het schandelijke Lambermontakkoord (2001). Een wangedrocht van politieke woordbrekers. Niet alleen is Brussel er door een volwaardig derde gewest geworden, maar het ergste van het erge is, dat binnen het Brussels Hoofdstedelijke Gewest de dubbele meerderheid niet meer vereist is: voor Franstaligen volstaat thans 30 % van de Vlaamstalige stemmen van het Brusselse parlement om beslissingen te nemen in ... Vlaamse kwesties en materies. Stel je zo iets voor binnen een "democratie"! Tweetaligheid van bestuur en voor OCMW's (ziekenhuizen) is dan ook quasi niet meer afdwingbaar, zodat een blokkeren van beslissing – iets wat Vic Anciaux eens deed in 1998 – voor de toekomst zo goed als uit te sluiten is. Zelfs het toezicht op de naleving van de nog geldende taalwet wordt problematisch en alvast niet efficiënt meer.

Tegen die sombere achtergrond voor Nederlandstaligen in hun "hoofdstad", dient de Vlaamse regering handelend op te treden. Zij moet te Brussel in de verzorgings- en welzijnszorg op de proppen komen. De Vlaamse regering kan in het Brusselse gewest doen wat zij wil. Zij kan instellingen creëren; zij kan bestaande instellingen rechtstreeks betoelagen. De persoonsgebonden materies kan zij omzeilen door instellingen te subsidiëren. Helaas, te

oordelen naar de afwezigheid van enige planning en budgettering terzake, is te stellen dat de Vlaamse regering er niet eens aan denkt van Nederlandstalige ziekenhuizen te bouwen.

Als de Vlaamse regering het niet doet, moet het Vlaams Parlement – met of zonder petitie-actie –

zijn politieke verantwoordelijkheid nemen, en de implementatie van één of meer Vlaamse ziekenhuizen in Brussel op de parlamentsagenda plaatsen in volgorde van prioriteit: één aan de oostkant, één aan de zuidkant, één aan de westkant, alle ter opvang van de Nederlandstalige patiënten uit Vlaams-Brabant, het Pajottenland in het bijzonder; en voor het Nederlandstalige AZ aan de noordkant van het gewest, dient blijvend te worden geijverd voor de uitbreiding van het aantal bedden (momenteel 900). Ook Brusselaars willen "Vlaamse" ziekenhuizen. Een bijkomend politiek argument ter bevordering van het Nederlandstalig imago bij de Brusselse bevolking!

Louis Van Roy

Voetnoten

(1) het betreft hier 18 ziekenhuizen die erkend zijn door de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, zeg maar de instantie die zich met de Brusselse 'bicommunautaire' aangelegenheden bezighoudt.

(2) de twee Franstalige universitaire ziekenhuizen, Erasmus en St.-Luc, zijn ééntalig Frans.

(3) cfr. "Nood aan een Vlaams ziekenhuis in Brussel?", dossier v.z.w. BRUDI onder de begeleiding van Dr. Joost Rampelberg (blz. 5)

(4) uit "Problemen in Brusselse ziekenhuissector" - B2 - Verplegend personeel (blz. 12); studie onder begeleiding van Dr. Joost Rampelberg

Geslaagde Daensdag

De Daensdag 2002, op zondag 16 juni, was een succes. De talrijke aanwezigen herkenden zich niet alleen in het traditionele programma maar ook in de sociale en Vlaamse problematiek die in de diverse toespraken aan bod kwam.

Willy De Turck, ondervoorzitter van het Priester Daensfonds, opende de dag aan het Daensmonument. Hij heette de aanwezigen welkom en sneed meteen een brandend actueel probleem aan:

Samenkomen aan het Daensmonument is een jaarlijkse eregroet aan de pioniers, iets vernemen over het fonds en samen de Daensdag inzetten.

Met de langste dienstjaren kan ik getuigen: het PDF stelt het goed dankzij het bewonderenswaardige vrijwilligerswerk. Het Daensmuseum en archief, bijna 50 jaar in opbouw, met schitterende en minder goede perioden, heeft hoopvolle vooruitzichten.

Met Vlaanderen in 2002 gaat het minder goed. De Vlaamse ontvoogdingsstrijd, inhoud geven aan onze samenlevingsopbouw, verloopt onaanvaardbaar traag. Er is een lange lijst met twistpunten die de Vlaamse belangen schaden. Nu Wallonië aan Vlaanderen de nodige sociale voorzorgmaatregelen belet, een materie waarover Vlaanderen alleen bevoegd is, zeggen zelfs verstokte unionisten: dit gaat te ver.

Wie geloofde dat de twistverhouding Vlaanderen-Wallonië alleen om karakter- en aanpakverschillen ging, komt bedrogen uit. Nog nooit is de arrogantie tegen Vlaanderen zo groot geweest. Vooral de nadelige gevolgen op financieel gebied zijn hemeltergend.

Regeerders moeten begrijpen dat het samenlevingsverband niet blijvend ten nadele van één bevolkingsgroep kan zijn en dat wij, als Vlamingen, onze identiteit wensen te behouden: "wees Vlaming die God Vlaming schiep". Jan Frans Willems, naar wie het liberale Willemsfonds genoemd werd, zei: "Mijn Vlaanderen is mij niet te klein".

Maar wie een efficiënt bestuur wil, de welvaart en het welzijn van de mensen wil veilig stellen kan niet anders dan strijden voor een totaal radicaal

Vlaanderen. Dan pas kan de Vlaamse mens, binnen zijn eigen democratische structuren, meer mens, humaner worden en tijdens zijn leven verwerven en in zijn vrije tijd beleven, al datgene wat de mens optilt.

De toenemende vervlakking in het politieke landschap, vage partijprogramma's, slogans die geen duidelijk antwoord geven op essentiële vragen: hoe verdeel je de materiële welvaart via belastingen, sociale zekerheid, sociale voorzieningen of komt die herverdeling automatisch via het marktmechanisme en het particulier initiatief? Of de vraag: waar haal je het nodige geld voor levenslange bijscholing en vorming, voor gezondheidszorg, voor de toenemende vergrijzing?

Door de vaagheid over de verdeling van de schaarse middelen en geen éénsgezindheid rond de inkomensbronnen, weet de man van de straat niet meer wat hem te wachten staat en groeit de malaise tussen de bevolking en het bestuur. Intussen ziet en ervaart de burger dat de democratie een weide wordt langs de regerende partijdictaturen en de ene inkalf, terwijl de andere verzandt en er zo één grote poel groeit waar het allen om macht en mandaten gaat, een smerige poel waarvoor nog geen nieuwe naam is gevonden.

Politiek moet mensen samenhouden, een perspectief bieden voor een gemeenschappelijk belang, de burger helpen om het belang van een actief burgerschap in te zien.

De zoektocht naar verfijnde vormen van democratie en efficiënte en gegarandeerde participatie kan eenvoudiger.

Bevorder loyale meningsuiting, schep middelen die elke burger een groter inzicht en doorzicht geven met een kijk op de wereld, laat de burger volwaardig deelnemen aan beslissingen, breng de beslissingsmacht zo dicht mogelijk bij de mensen, schrap cumul, spreid mandaten.

Als Daensisten moeten we ideeën verspreiden, blijven geloven in de overredingskracht van het woord, strijdbaar en volhardend zijn om de publieke opinie voor ons ideaal te winnen.

Een nieuw verschijnsel baart zorgen. Men stelt Vlaanderen en de Vlamingen voor als haatdragend en racistisch, de hele Vlaamse Beweging – 55 jaar na WO II – als fascistisch.

De Lage Landen zijn ontredderd:

- de technisch-wetenschappelijke vooruitgang met sommige toepassingen vormen een bedreiging voor ons milieu en onszelf (denk aan het gif in ons voedsel);
- de onbeperkte communicatiewegen en mogelijkheden;
- de welstand tegenover de toenemende armoede en werkonzekerheid;
- de gezamenlijke economische, sociale en culturele veranderingen die men moet ondergaan. Er ontstaat twijfel, onrust en hatelijkheid.

Scheidingsmuren optrekken, personen en partijen

kwaad willen en doen is het tegenovergestelde van politieke tolerantie, waar zoveel om te doen is. Niemand kan ontkennen dat een multiculturele samenleving zowel bedreigend als verrijkend is. Binnen de mensenrechten en het migratierecht moet er een open en eerlijk debat ontstaan. Maar men moet voorzichtig zijn met het activeren van de ontworteling. Mensen uit hun samenlevingsverband raken gemakkelijk het spoor bijster.

Els Witte, historica aan de V.U.B., zei: "Het volk leert weinig uit zijn geschiedenis".

Op de Daensherdenking 1957 zei de letterkundige André Demedts: "Laat ons lessen trekken uit het verleden".

Laten we op het vlak van de gedachten elkaar bestrijden als het niet anders kan. Maar laten we dit doen zonder de mens kwaad te willen, zonder ons zelf te zoeken, zonder kleinheid, zonder zelfzucht en zonder vrees.

De eucharistieviering in de Sint-Martinuskerk werd opnieuw stijlvol opgeluisterd door het koor "Canticorum Jubilo" onder leiding van Frederik Meireson. Wouter De Bruyne zorgde voor een gepaste tekst op het gedachtenisprentje, waarvan er tijdens de offergang meer dan tweehonderd exemplaren werden uitgereikt.

H.E.H. Bendikt Verschelden, abt van de benedictijnse abdij van Affligem, hield een indringende homilie:

Een vergelijkende situatie, die me ooit sterk is bijgebleven, was in de steenbakkerijen in Boom. Kinderen van 13 jaar en ouder die lange dagen hard labour moesten verrichten. Om aangenomen te worden, moesten een aantal meisjes eerst het bed passeren met de baas, de meestergast of één van de zonen. Moet het ons dan verwonderen dat ze alle waardigheid in hun denken en doen, hun waarde als mens en kind van God verloren. Velen, ook in de kerkgemeenschap, stonden vreemd tegenover dergelijke wantoestanden. Daens werd er wel door aangegrepen. Als opmerkelijk begaafd man, had hij wel eigenzinnige trekken. Noch in het onderwijs, noch in de parochiedienst, kon hij zijn plooi vinden. Het was pas als "vrije" priester dat hij, samen met zijn broer Pieter, de noden van zijn volk leerde kennen. Beiden klaagden onverbloemd de sociale tegenstellingen aan. De gezagdragers kenden de taal van het volk niet. Maar vooral hadden ze weinig of geen inlevens met het feit dat in de fabrieken de grondstoffen "edel" werden, maar de mens "verbeest". Mensen zoals Daens, die tegenover dit alles een proteststem laten horen, zowel in de pers, op de kansel, als in het parlement, kunnen niet anders dan "Woeste" mensen nog woester maken. Voor de toenmalige bisschop van Gent moet hij zeker een

probleemgeval geweest zijn.

"Bij het zien van de menigte werd Jezus door medelijden bewogen". Deze woorden staan helemaal aan het begin van het evangelie van deze zondag. Ze staan er niet zonder betekenis. Jezus is een man, door medelijden bewogen. Zullen we ooit de volle draagwijdte van deze woorden beseffen? Zijn medelijden is een waarachtig en onvervalst medelijden. Het is een lijden tot in het lichaam toe. Het is een lijden met en voor andere mensen. Daarom kon Hij niet anders dan het voor de lijdende mensen opnemen. Het lijden van de andere zal Hem begeleiden tot een volkomen zelfgave op het kruis. Door medelijden bewogen is Jezus voor zijn volk een herder geweest. Hij is waarlijk de goede herder, die een hart heeft voor de zijnen, bijzonder voor de zwakken. Priester Daens zal dit evangelie zeker herhaaldelijk gelezen hebben. Wellicht had hij nooit verwacht dat deze woorden voor hem zulke invulling zouden kennen. De liefde van Jezus kende geen berekening. Daarom kende de liefde van priester Daens ook geen berekening. Men geeft zichzelf opdat anderen zouden kunnen leven, zelfs beter en gelukkiger. Deze liefde heeft veel van hem geëist: tegenkanting, verdachtmaking, ontzegging van het uitoefenen van zijn priestertaak, enz..

De geschiedenis van het arbeidsproces van vele mensen is er een van ellende en miserie, maar ook van verbeteren strijd en ontvoogding. In Aalst was het zeker, zoals op vele andere plaatsen. De film "Daens" en het boek van Luc Delafortrie, hebben ons sterk aangegrepen.

Heel de activiteit en inzet van priester Daens pasten volgens de hiërarchie, veel te weinig in het priesterbeeld van die tijd. Ook de politici die zich christelijk noemden, kenden te eenzijdig enkel de invalshoek: weldadigheid en paternalistische hulp. Daarom werden mensen zoals priester Daens, die de wortel van het onrecht wilden aanpakken, zo onredelijk gestraft. Door vervolging en verguizing werd Daens naar de opstandigheid gedreven. Zo werd de kerkelijke straf bijna onvermijdelijk gemaakt. Nochtans was de uitspraak van Christus de grondslag van zijn denken en doen: "Ik heb medelijden met de massa. Wat ge voor de minsten der mijnen hebt gedaan, hebt ge voor Mij gedaan". Toch zal priester Daens niet sterven, zonder zich met zijn bisschop verzoend te hebben. Wellicht heeft men te laat ingezien, dat hij vanuit zijn liefde tot God en de mens, zijn sociale bewogenheid heeft willen invullen. Het evangelie leert ons de gelijkwaardigheid van alle mensen. In theorie is dat geen probleem. Maar de praktische vertaling was soms erbarmelijk. Dat heeft Daens ingezien, evenals de latere sociale hervormer en priester kardinaal Cardijn. Ook deze schreeuwde uit waar hij kon: "Het eenvoudigste fabrieksmeisje

heeft voor God dezelfde waardigheid als de prinses van het kasteel van Laken."Wij kunnen ons de vraag stellen: waarom en hoe heeft priester Daens in al die wisselvalligheden kunnen standhouden? Wat was de krachtbron van zijn gedrevenheid? Hij was en bleef, doorheen alles, een biddend priester. Zijn dagelijks breviergebed, zijn dagelijkse H. Mis, al was het op sommige momenten met slechts één misdienaar; zijn kruisweg hier in deze kerk: het lijden van Christus en zijn eigen lijden overdenkend. Hij zal hier, bij vonnis en onbegrip, de houding van Christus herdacht hebben, toen Jezus voor de rechter een kaakslag van een soldaat kreeg: "Als ik verkeerd gesproken heb, bewijs dat ik verkeerd sprak, maar als ik goed geproken heb, waarom slaat ge Mij?" Maar ook de houding van Jezus nadien, die zweeg voor zijn vervolgers, vond in hem zijn toepassing. Veel ellende van toen is grotelijks verdwenen, gelukkig maar. Mensen hebben nu een grotere materiële welvaart. Ze hebben vakantie; en de media brengen de ganse wereld in hun huiskamer. Scholen geven meer ontwikkelingskansen. De ziekendiensten kunnen een beter en langer leven verzekeren. En toch zullen er altijd armen onder ons leven, mensen die omwille van persoonlijke of maatschappelijke situaties uit de boot vallen. Familiale en sociale problemen ...zien we ze nog? Durven we nog naar oplossingen zoeken, naar mensen om ze uit te voeren. Ook ik kan nauwelijks oplossingen geven. Toch zal elke tijd en elke situatie zijn profeten en apostelen geven. Men had wel-

licht nooit een M. Teresa, een pater Damiaan, een priester Daens verwacht in tijden van grote nood. God laat zijn volk nooit in de steek, ook dat leert ons de geschiedenis. "Iedere tijd opnieuw gaat zijn genade naar allen die eerbiedig met Hem leven, want geweldig is mijn God".

In het Aalsterse Stadhuis had daarop de Academische Zitting plaats. Voorzitter Herman Slagmulder stelde dat priester Daens en het Priester Daensfonds onafscheidelijk verbonden zijn met de stad Aalst: De daensisten zijn een levende en blijvende herinnering aan de grote sociale beweging die in heel het land zo een grote beroering en weerklank teweeg bracht. Daarom durf ik zeggen: de glans, de strijd, de nederlaag, de heropstanding, het testament van deze beweging, het is een stuk van deze stad: het is Aalst zelf!

Daarom durf ik hopen dat de definitieve inrichting van het archief en museum van de Vlaamse sociale strijd met de herinnering aan de Daensistische Beweging eindelijk op een moderne educatieve manier uitgebouwd en in de volgende maanden een werkelijkheid wordt.

Hij deed een warme oproep om het jongste initiatief van het Priester Daensfonds, nl. het wijkgezondheidscentrum "Daenshuis" moreel maar ook financieel te steunen.

Burgemeester Anny De Maght was wegens beroepsredenen afwezig. In haar plaats nam Willy Van Mossevelde, gemeenteraadslid en schepen, kort het

Enkele prominenten op de Academische zitting (van l. naar r.): Willy Van Mossevelde (Schepen van Welzijn), Eric Ponette, H. E. H. Benedictus Verschelden (abt van de benedictijnerabdij van Affligem), E. H. Johan Debaere (deken van Aalst) en Herman Slagmulder (voorzitter van het Priester Daensfonds)

De voorzitter van het Priester Daensfonds overhandigt de Daensprijs 2002 aan Louis Frans, voorzitter van de Vierdewereldgroep "Mensen voor Mensen"

woord. Hij beloofde dat er werk zal gemaakt worden van het Archief en Museum, en verzekerde dat het gemeentebestuur veel begrip en waardering heeft voor het initiatief van het Daenshuis.

Daarop volgde de uitreiking van de Daensprijs 2002, die dit jaar niet ging naar een historisch werk maar werd toegekend aan een sociaal project in het kader van de actie Stop de Armoede. De prijs bedroeg uitzonderlijk 8.700 euro (350.000 BEF).

Een jury van zeven leden, die bekend zijn met en werken in de armoedeproblematiek, heeft – los van mekaar – meer dan zeventhonderd bladzijden gelezen, beoordeeld en gekwoteerd. Onbezoldigd! Deze verdienstelijke personen zijn: Ludo Abicht (Antwerpen - Masereelfonds), Daniel Alliët (Molenbeek - pastoor te Brussel), Bert Boone (Lokeren - directeur van het sociaal-orthopedagogisch centrum), Ulrich Libbrecht (Kluisbergen - prof. em. - een TAO die zijn filosofie omzet in daden), Jan Maris (Antwerpen - Algemeen Platform Armoedebestrijding), Ides Nicaise (Leuven- stafmedewerker Hoger Instituut van de Arbeid) en Jean-Paul Vermassen (Aalst - leraar en veldwerker).

Het jongste jurylid, Ides Nicaise, las daarop het juryrapport voor en zei onder meer:

De jury had veel oog voor volgende criteria: het bereik van de meest achtergestelde medeburgers, het samengaan van vrijwilligerswerk met structurele actie, en de zorg voor volwaardige arbeid als hefboom tot maatschappelijke emancipatie. We vonden al deze criteria terug bij de meeste kandi-

daat-projecten. Vier projecten kwamen echter met grote eensgezindheid aan de hoogste scores. Twee daarvan zullen de prijs kunnen / moeten delen, en twee krijgen een 'speciale vermelding'. De locatie van de genomineerde projecten speelde niet mee, maar het zal geen toeval zijn dat de stad van Daens mee in de prijzen valt – al waren alle juryleden van buiten Aalst.

We beginnen met de 'speciale vermeldingen'. Het betreft de Boerderij De Brabander uit Kortenaeken en de vzw SOS Schulden op School uit Aalst.

De Brabander staat voor 'sociale economie' van het zuiverste gehalte. Het gaat inderdaad om een bio-boerderij die gezonde groenten teelt, het groene Hagelandse landschap onderhoudt en het heerlijkste brood en gebak produceert. Maar bovenal is het een sociale werkplaats en arbeidszorgproject waar de medewerkers centraal staan. De meesten onder hen hebben door het leven zware kwetsuren opgelopen. Bij De Brabander vinden ze een werkgever die minstens evenveel aandacht heeft voor hun persoonlijk welzijn als voor de kwaliteit van de producten. De doelstellingen van de sociale economie zijn meervoudig en hoog gegrepen: de arbeid staat centraal en niet het kapitaal; de besluitvorming gebeurt democratisch; de productie is gezond en duurzaam; en het maatschappelijk rendement gaat voor op de bedrijfswinst. De Brabander maakt deel uit van diverse netwerken, waar het gedachtengoed van de sociale economie verder wordt ontwikkeld en verspreid. Het project straalt

tegelijk pragmatisme en gedrevenheid uit, kennis van de boerenstiel en strijd voor de waardigheid van kleine mensen.

S.O.S. Schulden op School is zoals gezegd een project van eigen bodem. Het ontstond vanuit de vaststelling dat, ondanks de grondwettelijk gewaarborgde kostenloosheid van het onderwijs, de schoolkosten in het Vlaanderen van 2002 voor kansarme gezinnen nog steeds (of moeten we zeggen: opnieuw ?) een waar juk zijn. Schoolfacturen treffen de meest kansarme gezinnen driedubbel: eerst in hun bestaanszekerheid (omdat ouders zich het brood uit de mond sparen om hun kinderen te laten schoollopen); vervolgens in hun waardigheid (omdat onbetaalde facturen niet zelden leiden tot schaamte, vernederingen en conflicten); en ten derde in de toekomst van de kinderen zelf. De vzw Schulden op School biedt een mooi voorbeeld van evenwicht tussen noodhulp (via een solidariteitsfonds), sensibilisering (in de scholen, bij pers en publieke opinie) en politieke actie (bij het Stadsbestuur en de Vlaamse overheid). De nominatie van Schulden op School moge tegelijk een blaam zijn aan het adres van een regering, die wel in woorden maar o zo weinig in daden de gelijke kansen in het onderwijs begeleidt. Nog tijdens de voorbije week heeft deze regering, die elke gelegenheid te baat neemt om de belastingen te verlagen en de grootindustrie te verwennen, de frankskens voor het gelijkemansbeleid in het onderwijs letterlijk in tweeën gebeten. We wensen SOS Schulden op School nog veel strijd lust toe.

En nu, vrienden, komen we aan de prijs zelf. Ook deze wordt gedeeld door een Aalsters en een niet-Aalsters initiatief. Elk van hen zal het dus met de helft moeten stellen, maar we hopen dat ook hier het spreekwoord geldt, dat gedeelde vreugde dubbele vreugde is.

Mensen voor Mensen is, wat men noemt, een vereniging waar armen het woord nemen. Sinds de verschijning van het Algemeen Verslag over de Armoede in 1995 hebben een vijftigtal dergelijke verenigingen, groot en klein, een netwerk gevormd om stem te geven aan de allerarmsten in Vlaanderen. De kern van de actie is politiserend vormingswerk, d.w.z. dat mensen die in armoede leven, met elkaar ervaringen uitwisselen, de wortels van de sociale uitsluiting blootleggen, en in het openbaar leren optreden om de belangen van hun volk te verdedigen. Het klinkt wat abstract, maar het is de uiteindelijke sleutel voor de uitroeiing van armoede. Alleen wanneer armen zelf als deskundigen en partners bij het beleid betrokken worden, zal men de armoede doeltreffend kunnen bestrijden. Voorts heeft Mensen voor Mensen natuurlijk ook concrete projecten, o.a. in het schoolopbouwwerk en het

(nogal unieke) 'cultuuropbouwwerk'. De jury was bijzonder getroffen door de kwaliteit en professionaliteit van de ondernomen acties, het evenwicht tussen dienstverlenend en beleidsgericht werk, en tegelijk de intensiteit en omvang van het project. Tenslotte, van Aalst naar Hasselt: vzw Vriendschap. Ook dit is een vereniging waar armen het woord nemen. Ze beheert een ontmoetingscentrum (Café Anoniem), een sociaal restaurant, een wassalon, een meubelatelier, een documentatiecentrum enz. Eén van de eigenheden in de werking is de actieve betrokkenheid van de doelgroep in het vrijwilligerswerk. Tegelijk heeft vzw Vriendschap het bijzonder charisma, dat verschillende sociaal achtergestelde groepen er samenleven en -werken: thuisloze Belgen, jonge migranten, alleenstaande moeders, bejaarden... iets wat op weinig andere plaatsen in Vlaanderen lukt. De jury was tenslotte onder de indruk van de grote bezieling die in de vzw leeft: ze vertrekt van een diep evangelisch respect voor de waardigheid van elke mens, maar zonder sectair te worden, integendeel. Christenen, moslims en niet-gelovigen werken er samen aan een meer menselijke wereld. Deze éénheid in verscheidenheid, zonder vervlakking of verberging van levensbeschouwingen, houdt o.i. een belangrijk appèl in, in een tijd waar religieuze en andere fundamentalismen lijnrecht tegenover elkaar staan.

Het tweede hoogtepunt van de Academische zitting was ongetwijfeld de boeiende en sterk gedocumenteerde uiteenzetting van professor Eric Ponette over "Sociale Zekerheid en Solidariteit".

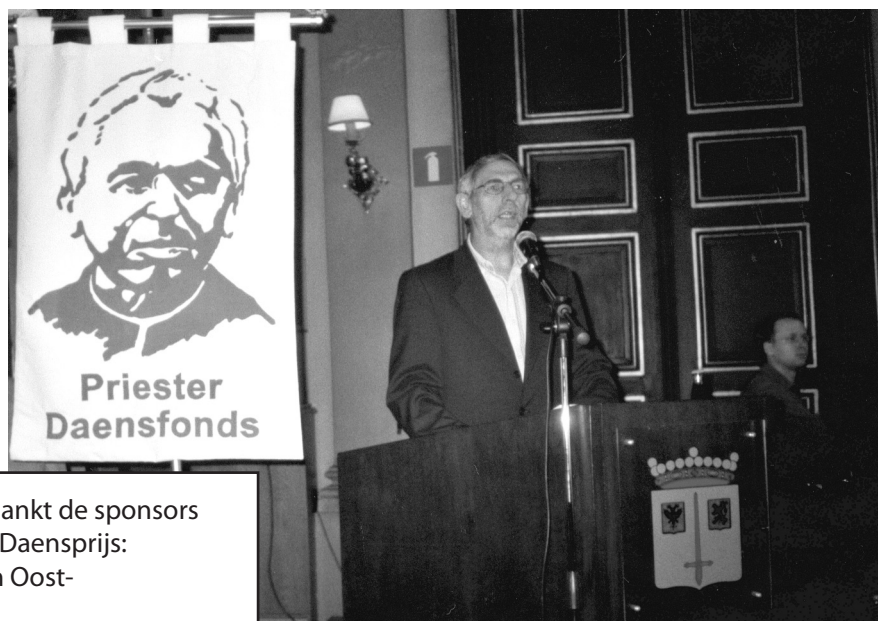
In ons volgend nummer van Daens Vandaag drukken we deze rede integraal af.

De Academische Zitting werd muzikaal omlijst door het zangkoor Canticorum Jubilo. Elia Vermeulen leidde de sprekers in.

De zitting werd besloten met de "Groene Vlag" en "De Vlaamse Leeuw".

F.V.C.

Het Priester Daensfonds dankt de sponsors voor hun bijdrage aan de Daensprijs:

- het Provinciebestuur van Oost-Vlaanderen
- de Nationale Loterij
- de Vlaamse Minister van Cultuur
- de paters jezuiten van Aalst
- de Vlaamse paters Dominicanen
- de Streekkrant
- de Weekkrant en Denderend Aalst

De voorzitter van de vzw "De Vriendschap" die ex-quo de Daensprijs 2002 ontving, dankt het Priester Daensfonds, de sponsors en de aanwezigen.

Daenshuis

Op vrijdag 6 december om 20 uur wordt een toneelvoorstelling van "Shakespeare verkort" georganiseerd ten voordele van het Daenshuis. Het stuk dat diverse fragmenten uit het oeuvre van Shakespeare brengt en ook in het buitenland veel succes heeft geogst, wordt gebracht door het Aalsterse toneelgezelschap De Catharinisten. In de kleine theaterzaal (-1) van het Cultureel Centrum de Werf. Toegang: 10 euro. Alle leden en sympathisanten van het Priester Daensfonds zijn uiteraard van harte welkom. Kaarten te bekomen bij de bestuursleden (zie p. 2).

IN DE KIJKER

Het Vlaams Geneeskundigenverbond en het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen (OVV) nodigen u uit op het colloquium:

Integratie van preventieve en curatieve geneeskunde - Naar een Vlaams gezondheidsbeleid op zaterdag 14 september 2002 van 9 u.30 tot 15 u. in "De Schelp", Vlaams Parlement, Leuvenseweg 27 te 1011 Brussel.

Inlichtingen: VGV-secretariaat.

Tel.: 03 / 322 28 50

* * *

Zondag 29 september om 11 u.:

Vilvoorde, Rooseveltlaan

Nationale Betoging

onder het motto:

Paars-groen slaat Vlaanderen bont en blauw

Geen paritaire Senaat

Stop Waalse verkiezingen in Vlaanderen

* * *

Na de persconferentie die de Leuvense professor Roger Blanpain gaf naar aanleiding van zijn boek over de discriminatie tussen arbeiders en bedienden, hebben de VLD-senatoren Vincent Van Quickenborne en Jean-Marie De Decker het plan opgevat een wetsvoorstel in te dienen om het onderscheid tussen arbeiders en bedienden weg te werken, zowel in de openbare sector als in de privé-sector. In september starten ze met een werkgroep waar, in samenspraak met Blanpain en Jos Cnops, de inhoud bepaald zal worden van het wetsvoorstel. Op het verlanglijstje staan onder meer, de afschaf-

ping van de carensdag (onbetaalde eerste dag van het ziekteverlof), een gelijke opzeggingstermijn voor arbeiders en bedienden, het wegwerken van het onderscheid tussen hoofd- en handenarbeid en doorgroeimogelijkheden van arbeiders naar kaderfuncties.

Blijkbaar is lang niet iedereen gelukkig met de actie van voornoemde personen. Jos Cnops, die al jaren vecht tegen de discriminatie tussen arbeiders en bedienden, werd ontslagen als afgevaardigde van de Christelijke Centrale van de Openbare Diensten (CCOD). Officieel omdat hij vorig jaar geweigerd heeft mee te doen met een staking die door verschillende vakbonden was afgekondigd.

F.V.C.

Beschermende Leden PDF 20002

Pieter Amerijckx, Gent

Marcel Beerten, Houthalen

Christelijke Mutualiteiten, Aalst

Tony Derde, Aalst

Andries De Schepper, Evergem

Willy De Turck, Leuven

Luc D'Hondt, Erembodegem

Wilfried D'Hondt, Ninove

Raf Lauwereys, Erpe-Mere

Rob Librecht, Vlierzele

Herwig Sonck, Denderleeuw

Stichting Emiel Van de Gucht, Brussel

Emiel Van Campenhout, Korbeek-Lo

Roger Van Der Cammen, Mol

Piet Van Eeckhout, Gent

**Kies in alle vrijheid, maar mét een geweten
voor een professioneel maar ongebonden ziekenfonds**

VRAAG VRIJBLIJVEND EEN INFORMATIEPAKKET

BEL GRATIS ☎ 0800 - 9 - 4361

Adm. Zetel : Statieplein 12 - 9300 Aalst

BOUWBEDRIJF VAN HERREWEGHE

FAMILIAAL GESTRUCTUREERD BOUWBEDRIJF
MET EEN JARENLANGE ERVARING

Honderden referenties
nieuwbouw, appartementsbouw,
industrialbouw, openbare werken

Verbrandhofstraat 34
9300 AALST
(053) 77 18 12

VHW ISOLATIE

- ! erkend dealer meest kwalitatieve isolatieproducten
- ! alle producten op voorraad
- ! gratis vrijblijvende prijsophaal
- ! eigen studiedienst voor berekening van isolatie
- ! nieuw in ons gamma, plaatsen isolerende chappe
- ! speciale kortingen voor doe-het-zelvers

Voor inlichtingen
VHW ISOLATIE
Verbrandhofstraat 34
9300 AALST
tel (053) 77 18 12
fax (053) 77 12 20

Uit sympathie

BACCARA DROOGKUIS

Geraardsbergsestraat 100 - 9300 Aalst

Tel.: 053 / 21 34 31

Maak Vlaanderen onafhankelijk

Word lid van de
**Vlaamse
Volksbeweging**

Secretariaat: 053 / 77 46 99

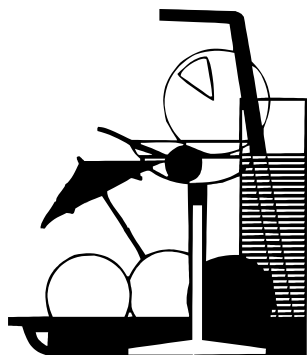

Geraardsbergsestraat 76-78
9300 Aalst
Tel.: 053 / 78 57 32

Sint-Annalaan 103
9300 Aalst
Tel.: 053 / 71 02 08

TAVERNE - RESTAURANT
't Land van Nien

Grote Markt 4 - 9300 Aalst
Tel.: 053 / 77 49 85

Weekdagen vanaf 11 u.
Zaterdag vanaf 10 u.
Zon- en feestdagen vanaf 11 u. 30
De keuken is doorlopend open vanaf 11 u.30

Voor vergaderingen, reünies en etentjes is er op de 1ste verdieping een zaal ter beschikking

St. Jorisstraat 21 - 23
9300 Aalst
Tel.: 053 / 77 03 72
Fax 053 / 77 04 82

Ginette Hereman

Klein- en groothandel
horecabenodigdheden- alu-vormen
alle verpakkingen - pick-up letters
seizoen decoratie - doopartikelen

Estaminet
Den babbelaer

waar gezellig keuvelen
een kunst is

TAPAS VARIADAS
Spaanse Wijnen

Bourgondische sfeer
met een zuiders tintje

Klapstraat 3 - 9300 Aalst
Tel.: 053 / 77 58 96

Dagelijks open vanaf 16 u.
Zon- en feestdagen gesloten

**KEN JE DE ZEVEN
GOEDE REDENEN
OM JE HUWELIJSLIJST BIJ
DE STER TE LEGGEN ?**

BON

Stuur ons deze bon, U verneemt ze alle
zeven en U ontvangt kosteloos en
vrijblijvend een kosteloze documentatiemap

Naam _____
Adres _____
Gemeente _____
Huwelijksmaand _____

♂ DE STER

Kapellestraat 2-4-6
Molenstraat 6-7-9-13-16
9300 Aalst
Tel.: 053 / 21 19 30

